

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 174/2013-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 24. apríla 2013 predbežne prerokoval sťažnosť G. L., S., zastúpeného advokátom JUDr. L. P., Advokátska kancelária, Ž., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 20 S 135/2010-73 zo 14. júna 2011 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo 4. júla 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr 116/2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť G. L. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 5. októbra 2012 faxom a 10. októbra 2012 poštou doručená sťažnosť G. L., S. (ďalej len „sťažovateľ“), v ktorej namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie zaručeného čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len

„dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 20 S 135/2010-73 zo 14. júna 2011 a rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) zo 4. júla 2012 v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžr 116/2011. Sťažnosť bola doplnená doručením jej originálu (10. októbra 2012) podaného na poštovú prepravu 5. októbra 2012.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ podal 30. apríla 2010 na Obvodnom pozemkovom úrade v Č. (ďalej len „obvodný pozemkový úrad“) podanie vyhodnotené ako námietku podľa § 7 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 180/1995 Z. z. o niektorých opatreniach na usporiadanie vlastníctva k pozemkom v znení platnom a účinnom ku dňu podania námietky (ďalej len „zákon o usporiadaní pozemkového vlastníctva“). Sťažovateľ navrhoval zmenu údajov schváleného registra obnovenej evidencie pozemkov v katastrálnom území S. (ďalej len „register“), a to zapracovaním právoplatného uznesenia krajského súdu č. k. 5 Co 212/2009-135 z 25. augusta 2009 do registra. Predmetným uznesením krajský súd potvrdil opravné uznesenie Okresného súdu Čadca (ďalej len „okresný súd“) č. k. 4 C 347/1993-110 z 10. februára 2009 v konaní o vypořiadaní dedičských podielov.

Obvodný pozemkový úrad rozhodnutím č. 134-17/2010-Bz z 12. augusta 2010 námietke nevyhovel a navrhovanú zmenu nevykonal, *„nakoľko listina bola vyhotovená a nadobudla právoplatnosť po schválení ROEP a jeho zápise do KN“*.

Obvodný pozemkový úrad dôvodil, že návrh registra *„bol v zmysle § 7 ods. 1 zverejnený dňa 09.11.1999... na dobu 30 dní na verejné nahliadnutie spolu s poučením o možnosti podania námietok. ROEP bol rozhodnutím tunajšieho úradu... dňa 31.01.2007 schválený a dňa 8.12.2008 zapísaný do KN“*. Podanie sťažovateľa obvodný pozemkový úrad vyhodnotil ako námietku, *„ktorá bola podaná po uplynutí zákonom stanovenej lehoty v zmysle § 7 ods. 2 zákona. Vzhľadom na ustanovenie § 7 ods. 6 zákona, v ktorom sa uvádza – ak schválený register obsahuje údaje o pozemkoch a právnych vzťahoch k nim, ktoré sú v rozpore s údajmi § 6 ods. 1, správny orgán po prerokovaní v komisii rozhodne o zmene údajov schváleného registra, po právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu sa nové*

údaje zapíšu do katastra nehnuteľností, o zmene možno rozhodnúť do troch rokov od zápisu registra do katastra nehnuteľností – sa ňou správny orgán musí zaoberať.

Komisia ROEP dňa 30.06.2010 prejednala námietku a doporučila správne orgánu, aby jej vyhovel v rozsahu riešenia ROEP, nakoľko do návrhu ROEP bolo zapracované uznesenie súdu platné v čase zostavovania registra č. k. 4C 347/93.

Správny orgán prešetril oznámenie a nestotožnil sa so stanoviskom komisie, vzhľadom ku skutočnosti, že uvedená listina bola vyhotovená dňa 25. augusta 2009 a nadobudla právoplatnosť dňa 02.11.2009, po zápise registra do KN. Listiny vyhotovené a právoplatné po zápise registra do KN sa zapisujú do katastra nehnuteľností v súlade s katastrálnym zákonom.“.

V odvolaní podanom 24. augusta 2010 sťažovateľ a J. L., S., namietali „výrokovú časť a obsah odôvodnenia, v ktorej správny orgán nesprávne vyhodnotil oznámenie nových skutočností pre zmenu registra ako námietku“.

Krajský pozemkový úrad v Ž. (ďalej len „krajský pozemkový úrad“) rozhodnutím č. KPÚ 2010/00431/15H z 21. októbra 2010 napadnuté prvostupňové rozhodnutie obvodného pozemkového úradu potvrdil v celom rozsahu a podané odvolanie zamietol, keďže „šetrením zistil, že Uznesenie Krajského súdu v Žiline číslo konania 5 Co/212/2009-135 zo dňa 25.08.2009, nadobudlo právoplatnosť dňa 02.11.2009 pričom register ROEP bol schválený dňa 31.01.2007“. V nadväznosti na to krajský pozemkový úrad citujúc § 7 ods. 6 a 7 zákona o usporiadaní pozemkového vlastníctva konštatoval, že „schválený register bol v súlade s platnými právnymi listinami platnými ku dňu jeho schválenia. Listiny vydané a platné po schválení registra nie je možné dodatočne zapracovať do registra ani v zmysle § 7 ods. 6 zákona. Pri zápise takýchto listín do KN je potrebné postupovať v zmysle katastrálneho zákona...“.

Sťažovateľ podal 8. novembra 2010 proti rozhodnutiu krajského pozemkového úradu žalobu podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). V nej uviedol, že „je nesporné, že obsah odôvodnenia, ktorým je výrok napadnutého rozhodnutia podmienený sa nezakladá na pravde, nakoľko už z jednoduchého počtu je doba od 8.12.2008 do 2.11.2009

11 mesiacov a nie viac ako 3 roky, ktoré sú uvedené v zák. č. 180/1995 Z. z. Ďalšia časť odôvodnenia napadnutého rozhodnutia je nepreskúmateľná, nakoľko sa nezakladá na pravde a nesúvisí s predmetným konaním.“

Krajský súd rozsudkom č. k. 20 S 135/2010-73 zo 14. júna 2011 sťažovateľovu žalobu zamietol. Ako irelevantný vyhodnotil žalobný dôvod zakladajúci sa na argumentácii trojročnou lehotou podľa § 7 ods. 6 zákona o usporiadaní pozemkového vlastníctva, pretože „*medzi účastníkmi konania... nebolo sporné, že dielo ROEP bolo schválené dňa 31.1.2007 a zapísané do katastra nehnuteľností 8.12.2008, ako to vyplýva z odôvodnení prvostupňového i druhostupňového rozhodnutia správnych orgánov. Bolo tiež riadne preukázané, že uznesenie KS Žilina č. k. 5Co/212/2009-135 bolo vydané dňa 25.8.2009 a právoplatné 2.11.2009. Toto právoplatné rozhodnutie súdu nebolo teda podkladom na zostavenie registra..., ako to má na mysli § 6 ods.1 zák. č. 180/1995 Z. z. Takýmto podkladom môže byť len taký údaj, ktorý existuje pred schválením diela ROEP, pričom z týchto údajov by mal register vychádzať. Keďže uznesenie KS v Žiline nadobudlo právoplatnosť 2.11.2009 a register bol správnym orgánom schválený 31.1.2007, z uvedeného jasne vyplýva, že ku dňu schválenia diela ROEP dané uznesenie neexistovalo a preto nemohlo byť podkladom pre jeho zostavenie, ako to má na mysli § 6 ods. 1 citovaného zákona. Schválený register preto logicky nemôže byť v rozpore s týmto uznesením, keďže toto uznesenie nebolo podkladom pre jeho vypracovanie a zostavenie. Nebola teda splnená podmienka § 7 ods. 6 citovaného zákona, podľa ktorej správny orgán len vtedy kladne rozhodne o zmene údajov schváleného registra, ak schválený register obsahuje údaje, ktoré sú v rozpore s podkladmi podľa § 6 ods. 1 citovaného zákona. V danom prípade nebola naplnená hypotéza tejto právnej normy o rozpore údajov, ktoré boli podkladom pre zostavenie registra a pri zostavovaní registra sa z nich vychádzalo, s údajmi už schváleného registra. Preto nebolo možné vyhovieť žiadosti žalobcu a zmeniť údaje schváleného registra v zmysle § 7 ods. 6 citovaného zákona... Lehota troch rokov stanovená v § 7 ods. 6 citovaného zákona, t. j. lehota troch rokov od zápisu ROEP do katastra nehnuteľností, v ktorej je možné vykonať zmenu schváleného registra, je tu bez právneho významu, lebo táto lehota platí, len ak schválený ROEP nevychádza zo vstupných údajov dostupných pred jeho schválením a zostavením v zmysle §*

6 ods. 1. Situácia v danom prípade je však rozdielna, keď schválené dielo ROEP podľa tvrdení žalobcu má byť v rozpore s údajmi objektívne vzniknutými až po jeho schválení.“.

Tvrdenie sťažovateľa ako žalobcu, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského pozemkového úradu v jeho ďalšej časti je nepreskúmateľné, vyhodnotil krajský súd ako neurčitý žalobný dôvod, keďže „nie je z neho zrejmé, čo konkrétne namieta žalobca vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu správneho orgánu a vo vzťahu k jeho subjektívnym právam, ktoré mali byť dotknuté. Podľa názoru súdu je napadnuté rozhodnutie dostatočne odôvodnené...“.

Krajský súd s poukazom na § 250b ods. 1 OSP na sťažovateľove dôvody prednesené „v podaní jeho právneho zástupcu zo dňa 12.1.2011, ktoré došlo súdu 13.1.2011 neprihliadol“.

Proti rozsudku krajského súdu podal sťažovateľ odvolanie. V ňom „namieta záver súdu, ktorý vychádzal z dátumu schválenia registra, pretože za záväzný považuje dátum jeho zápisu do katastra nehnuteľností. Poukázal na uznesenie Okresného súdu v Čadci, sp. zn. 14C/26/2011, ktoré jednoznačne potvrdzuje jeho zákonný nárok na vyrovnanie dedičských podielov v zmysle opravného uznesenia Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.8.2009, sp. zn. 5Co/212/2009. Zároveň predložil zápisnicu zo dňa 30.9.2010, ktorá bola zapísaná na komisii ROEP v obci S. za účelom riešenia jeho oprávnenej sťažnosti; je v nej jednoznačne uvedené, že Krajský pozemkový úrad v Ž. uznal jeho sťažnosť za opodstatnenú s tým, že správny orgán po vyjadrení spracovateľa rozhodne o pozemkoch, ktoré boli predmetom riešenia ROEP. Následne spoločnosť A., spol. s r. o. Ž. predložila a špecifikovala návrh na vykonanie opráv v katastri tak, že A. S. sa vymaže podiel 1/27 a tento podiel dá žalobcovi, ktorý však dodnes nebol realizovaný.“. Sťažovateľ v odvolaní tiež namieta, že krajský súd „pochybil, keď neprihliadol na námietky, uplatnené jeho právnym zástupcom, čím mu bola odňatá možnosť konať pred súdom“.

Najvyšší súd rozsudkom zo 4. júla 2012 v konaní sp. zn. 10 Sžr 116/2011 odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. Stotožnil sa „s dôvodmi, pre ktoré považoval tieto námietky za neopodstatnené... predovšetkým s... právnym názorom, že rozhodovanie

o zmene údajov schváleného registra v zmysle § 7 ods. 6 zákona č. 180/1995 Z. z. v lehote troch rokov od zápisu údajov registra do katastra nehnuteľností, je možné iba v prípade, že bol zistený rozpor s údajmi podľa § 6 ods. 1 existujúcimi v čase schvaľovania ROEP-u, z ktorých mal register vychádzať a nemôže ísť o podklady, ktoré ku dňu schválenia registra neexistovali. V prejednávanej veci preto správne orgány nevyhoveli návrhu žalobcu na zmenu údajov nie preto, že by už bola uplynula trojročná lehota na rozhodnutie o zmene, ale preto, že išlo o nové údaje, keďže dôvodom zmeny malo byť rozhodnutie súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2.11.2009.“.

K odvolacej námietke, podľa ktorej krajský súd neprihliadol na žalobné dôvody prednesené v doplnení žaloby, najvyšší súd odkázal na obsah súdneho spisu. Z neho vyplýva, že „*napadnuté rozhodnutie odvolacieho správneho orgánu bolo žalobcovi doručené 28.10.2010, teda lehota dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia na podanie žaloby podľa § 250b ods. 1 O. s. p. uplynula dňa 28.12.2010; žaloba doručená súdu 8.11.2010 bola teda podaná v zákonnej lehote, ale vyjadrenie právneho zástupcu, podané 13.1.2011, už do tejto lehoty nespádalo. Keďže v dvojmesačnej lehote na podanie žaloby sa striktne uplatňuje koncentračná zásada na vyjadrenie všetkých žalobných dôvodov, po jej uplynutí už súd neprihliada na prípadné rozšírenie dôvodov žaloby, pretože by išlo o podanie urobené po zákonom stanovenej lehote. Krajský súd teda postupoval v súlade so zákonom, keď sa pri preskúvaní zákonnosti napadnutého rozhodnutia obmedzil iba na žalobné dôvody uplatnené v žalobe.“.*

V sťažnosti doručenej ústavnému súdu sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že „*opravným uznesením Okresného súdu v Čadci zo dňa 10.2.2009 sp. zn. 4C 347/1993-110, Okresný súd v Čadci opravil uznesenie Okresného súdu v Čadci sp. z. 4C 347/1993 zo dňa 13.9.1996 v spojení s uznesením Krajského súdu v Žiline zo dňa 25.9.2009 sp. zn. 5Co 212/2009-135 v môj prospech. Tieto rozhodnutia Okresného súdu Čadca, ktorý vydal opravné uznesenie a uznesenie Krajského súdu v Žiline, ktorým bolo potvrdené uznesenie Okresného súdu Čadca Obvodný pozemkový úrad v Č. odmietol vykonať zmenu a poukazuje na postup podľa § 7 ods. 6 Zákona 180/95 Z. z. a že nevykonáva žiadnu zmenu do schváleného ROEP a že nezapracuje... právoplatné uznesenie Krajského súdu Žilina sp. zn. 5Co 212/2009 zo dňa 25.8.2009... Podľa môjho právneho výkladu opravné uznesenie*

Okresného súdu v Čadci zo dňa 10.2.2009 sp. zn. 4C 347/1993-110 a uznesenie Krajského súdu Žilina zo dňa 25.8.2009 sp. zn. 5Co 212/2009-135 sú právnymi listinami spôsobilými vykonať do schváleného ROEP zápis do katastra nehnuteľností. Vystáva triviálna otázka akým spôsobom, akým rozhodnutím, akou listinou sa dá reparaovať moje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré som nadobudol na základe vyšších rozhodnutí súdov. Popieram však, žeby ROEP bol schválený pred rozhodnutím uvedených uznesení Okresného súdu Čadca a Krajského súdu v Žiline.“.

Sťažovateľ potom v odôvodnení svojej sťažnosti rekapituluje chronologicky svoju kauzu po skutkovej i právnej stránke a poukazuje na ním tvrdené pochybenia a nezákonnosť jednotlivých orgánov verejnej moci súvisiace s procesom vyporiadania dedičstva a zápisom vlastníckych práv do katastra nehnuteľností, ktoré časovo predchádzali, prípadne sa prelínali s procesom zostavovania a schvaľovania registra.

V závere sťažnosti sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí jeho sťažnosti o nej meritórne takto rozhodol:

„1/ Základné právo sťažovateľa na spravodlivé zákonné a objektívne súdne konanie vyplývajúce z čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 46 ods. 1 Ústavy SR rozsudkom Krajského súdu Žilina zo dňa 14.6.2012 (správne malo byť „14.6.2011“, pozn.) sp. zn. 20S/135/2010-73, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 9.8.2012 a Rozsudkom NS SR zo dňa 4.7.2012 sp. zn. 10Sžr/116/2011, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 9.8.2012 porušené bolo.

2/ Rozsudok Krajského súdu... zo dňa 14.6.2011 sp. zn. 20S 135/2010-73 a Rozsudkom Najvyššieho súdu SR zo dňa 4.7.2012 sp. zn. 10Sžr/116/2011 zrušuje a vec vracia Najvyššiemu súdu SR na ďalšie konanie.

3/ Najvyšší súd SR je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania v sume 132,64 Eur ktoré pozostávajú z dvoch úkonov a to:

1/ prevzatie a príprava,

2/ Sťažnosť, 2, á= 58,69 Eur, 2x režijný paušál á= 7,63 do 15 dní od doručenia tohto nálezu na účet jeho právneho zástupcu JUDr. L. P., advokát AK Ž.“

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa ustanovenia § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd zásadne viazaný návrhom na začatie konania.

Sťažovateľ na prvej strane sťažnosti uvádza, že táto je podaná „*proti porušovaniu práva ustanoveného v čl. 46 ods. 2 Ústavy... a čl. 20 ods. 1, ods. 4 Ústavy...*“. Na piatej strane sťažnosti zas cituje čl. 47 ods. 3 ústavy i čl. 48 ods. 2 ústavy. Tieto pasáže sťažnosti však ústavný súd vyhodnotil iba ako súčasť argumentácie sťažovateľa, pretože v závere sťažnosti sformulovanom do kompaktného a uceleného návrhu na výrok nálezu ústavného súdu zreteľne navrhuje vyslovenie porušenia základného práva zaručeného čl. 46 ods. 1 ústavy a práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto uznesenia.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v ustanovení § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

1. K časti petitu sťažnosti, v ktorej sťažovateľ navrhuje vysloviť porušenie jeho označených práv rozsudkom krajského súdu, ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že rozsudok krajského súdu bol vydaný v konaní podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, je rozhodnutím súdu prvého stupňa, proti ktorému Občiansky súdny poriadok pripúšťa podanie odvolania ako riadneho opravného prostriedku.

Z citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd stabilne odvodzuje dôsledné uplatňovanie princípu subsidiarity jeho právomoci. Ústavný súd podľa tohto princípu môže poskytovať ochranu základným právam alebo slobodám, alebo ľudským právam a základným slobodám vyplývajúcim z medzinárodnej zmluvy, len ak ochranu týmto právam a slobodám neposkytuje „iný súd“. V opačnom prípade je v kompetencii „iného“ súdu poskytnúť požadovanú ochranu.

Najvyšší súd ako súd druhého stupňa mal na základe odvolania právomoc poskytnúť ochranu základnému právu na súdnu ochranu i právu na spravodlivé súdne konanie, ak bol sťažovateľ toho názoru, že tieto jeho práva boli rozsudkom krajského súdu ako súdu prvého stupňa porušené. Napokon, sťažovateľ aj právo podať odvolanie využil. Uvedené skutočnosti vylučujú právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu sťažovateľovmu základnému právu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v rovine ich možného porušenia napadnutým rozsudkom krajského súdu. V tejto časti bolo potrebné sťažnosť odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

2. K časti sťažnosti smerujúcej proti odvolaciemu rozsudku najvyššieho súdu ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej o zjavne neopodstatnený návrh ide vtedy, ak ústavný súd pri jeho predbežnom prerokovaní nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98). Teda úloha ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní návrhu nespočíva v tom, aby určil, či preskúmanie veci predloženej navrhovateľom odhalí existenciu porušenia niektorého z práv alebo slobôd zaručených ústavou, ale spočíva len v tom, aby určil, či toto preskúmanie vylúči akúkoľvek možnosť existencie takéhoto porušenia. Ústavný súd teda môže pri predbežnom prerokovaní

odmietnuť taký návrh, ktorý sa na prvý pohľad a bez najmenej pochybnosti javí ako neopodstatnený (I. ÚS 4/00).

Podľa názoru ústavného súdu je sťažnosť v tejto časti na prvý pohľad neopodstatnená.

Najvyšší súd konzistentným, vnútorne bezrozporným a zrozumiteľným spôsobom odôvodnil potvrdenie odvolaním napadnutého rozsudku krajského súdu. Správne uplatnil zásadu viazanosti súdu v správnom súdnictve žalobnými dôvodmi, a to i v kontexte aplikovaného § 250b ods. 1 OSP. V plnej miere sa treba stotožniť s konštatovaním najvyššieho súdu o uplatňovaní koncentračnej zásady na vyjadrenie žalobných dôvodov, keďže v opačnom prípade by akceptovanie doplnenia žaloby o ďalšie dôvody po uplynutí dvojmesačnej lehoty ustanovenej na podanie žaloby znamenalo zmarenie účelu § 250b ods. 1 OSP. V konaní o žalobách proti rozhodnutiam a postupom správnych orgánov sa totiž prieskumná právomoc všeobecného súdu na napadnuté rozhodnutie správneho orgánu môže uplatniť len v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe, teda v medziach žaloby (§ 250j ods. 1 a 2 OSP).

Podľa § 6 ods. 1 zákona o usporiadaní pozemkového vlastníctva podklady potrebné na zostavenie registra sa zisťujú z údajov poskytnutých nájomcami pozemkov, pozemkovými spoločnosťami alebo inými oprávnenými osobami, z katastrálneho operátu, štátnych archívov, z listín predložených účastníkmi konania, z výpovedí svedkov a z iných dôkazov získaných najmä pri prešetrovaní v obci.

Podľa § 7 ods. 6 zákona o usporiadaní pozemkového vlastníctva ak schválený register obsahuje údaje o pozemkoch a právnych vzťahoch k nim, ktoré sú v rozpore s údajmi podľa § 6 ods. 1, správny orgán po prerokovaní v komisii rozhodne o zmene údajov schváleného registra. Po právoplatnosti rozhodnutia správneho orgánu sa nové údaje zapíšu do katastra nehnuteľností. O zmene možno rozhodnúť do troch rokov od zápisu údajov registra do katastra nehnuteľností.

Ústavný súd predmetné ustanovenia zákona o usporiadaní pozemkového vlastníctva necitoval na účel podávania zákonného výkladu, a tým aj zaujímania pozície ďalšej

inštancie v systéme všeobecného súdnictva, ale výlučne preto, aby mohol čo najzrozumiteľnejšie vysvetliť záver o zjavnej neopodstatnenosti predbežne prerokúvanej sťažnosti, ktorá vyplýva z veľmi výstižného odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu. Ten k meritórnej otázke sťažovateľovej žaloby jasne uviedol, že „v prejednávanej veci... správne orgány nevyhoveli návrhu žalobcu na zmenu údajov nie preto, že by už bola uplynula trojročná lehota na rozhodnutie o zmene, ale preto, že išlo o nové údaje, keďže dôvodom zmeny malo byť rozhodnutie súdu, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2.11.2009“. Ústavný súd k tomu iba vysvetľujúco dopĺňa, že uznesenie krajského súdu č. k. 5 Co 212/2009-135 z 25. augusta 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 2. novembra 2009, potvrdilo opravné uznesenie okresného súdu č. k. 4 C 347/1993-110 z 10. februára 2009. Toto opravné uznesenie nemalo vplyv na skutočnosť, že v čase zostavovania a schvaľovania registra príslušné správne orgány postupovali podľa právoplatného neopraveného uznesenia okresného súdu z 13. septembra 1996 a že tým rešpektovali citovaný § 6 ods. 1 zákona o usporiadaní pozemkového vlastníctva. Najvyšší súd teda správne vyhodnotil opravné uznesenie okresného súdu i naň nadväzujúce potvrdzujúce uznesenie krajského súdu ako súdu odvolacieho ako prinášajúce „nové údaje“, čo má za následok záver o nesplnení hypotézy právnej normy obsiahnutej v § 7 ods. 6 zákona o usporiadaní pozemkového vlastníctva (správne to konštatoval už krajský súd v rozsudku o zamietnutí žaloby sťažovateľa).

V nadväznosti na uvedené je potom odpoveď na sťažovateľom položenú otázku, „akým spôsobom, akým rozhodnutím, akou listinou sa dá reparaovať moje vlastnícke právo k nehnuteľnostiam, ktoré som nadobudol na základe vyšších rozhodnutiach súdov“, veľmi jednoduchá. Právoplatné opravné uznesenie okresného súdu z 25. augusta 2009 je listinou spôsobilou na záznam do katastra nehnuteľností, čo napokon v odôvodnení svojho rozhodnutia zdôraznil obvodný pozemkový úrad („Listiny vyhotovené a právoplatné po zápise registra do KN sa zapisujú do katastra nehnuteľností v súlade s katastrálnym zákonom“), krajský pozemkový úrad („Listiny vydané a platné po schválení registra nie je možné dodatočne zapracovať do registra ani v zmysle § 7 ods. 6 zákona. Pri zápise takýchto listín do KN je potrebné postupovať v zmysle katastrálneho zákona...“) a na správnosť tohto

názoru poukázal i krajský súd v odôvodnení svojho zamietavého rozsudku. Najvyšší súd uvedené závery potvrdil.

Z popísaných dôvodov hodnotí ústavný súd napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ako dostatočne odôvodnený, nepreukazujúci žiadne porušenie ústavne relevantných procesných práv sťažovateľa ako účastníka konania, ale aj rešpektujúci požiadavku ústavne konformného výkladu zákonných právnych noriem. Niet teda žiadneho signálu o porušení základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu ani jeho práva na spravodlivé súdne konanie, ktorý by mohol ústavný súd po eventuálnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie viesť k vysloveniu porušenia týchto práv sťažovateľa napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu. Ústavný súd preto sťažnosť v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

3. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami sťažovateľa nastolenými v petite sťažnosti (zrušenie napadnutých rozsudkov všeobecných súdov i náhrada trov vzniknutých sťažovateľovi).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. apríla 2013